

Punkt som paa andre Punkter har den Praksis, som er skabt ogsaa under Retspræsident Steinckes Ledelse, været i fuld Overensstemmelse baade med Lovens Ord og Aand og med dens Forudsætninger, saadan som jeg nu paa dette Punkt tror jeg har bevist det.

Invalidretten gør saa op, hvad denne Ændrings Gennemførelse vil betyde rent talmæssigt. I Aarene 1921—26 behandles der 33 103 Sager. Af dem angik 8 384 Personer, som var fra 55 til 62 Aar. Af disse godt 8 000 Ansøgere fik mellem 6 500 og 7 000 Invalidrente. Hvis denne Ændring, som nu foreslaas af et Flertal, havde været Lov den Gang, vilde efter Invalidrettens Bedømmelse ikke Halvdelen af disse Ansøgere have faaet Renten. Saa betydningsfuld er denne Ændring: den vilde have slaaet over Halvdelen ud, ganske simpelt. Enhver, der kan tænke, vil ogsaa indse, at det maa være rigtigt. I Stedet for 6 500 à 7 000 vilde kun 3 200 à 3 500 have faaet Invalidrente. Derfor, fortsætter Invalidretten, er naturligvis denne Ændring af ganske overordentlig stor Betydning for Statskassen. Det er en overmaade stor Besparelse, der her søges gennemført, og det kommer til at gælde baade de gamle og de nye. Det kan ikke nægtes, at dette er et Spareforslag, der forslaar noget, for det vil sætte Invalidrentenydernes Antal overordentlig stærkt ned. Men efter at have slaaet dette fast siger Invalidretten, at det særlig vil komme til at ramme de gamle og ramme dem haardere, jo ældre de er, hvad der ogsaa er ganske naturligt. Selv Folk omkring 50 Aar vil blive berørt noget, fra 55 Aar vil det blive mere, og jo ældre de bliver, des mere rammes de af denne Ændring, og des flere vil blive skudt ud, selv om de har været i en saadan Stilling, at man hidtil efter Lovens Ord og Aand og Forudsætninger med fuld Ret har givet dem Invalidrente.

Dernæst erklærer Invalidretten, at Gennemførelsen af dette Ændringsforslag vil betyde en ikke uvæsentlig Vanskelighed ved Sagernes Bedømmelse, altsaa stærkt forøgede administrative Vanskeligheder, idet man hidtil har haft Sammenligningsgrundlaget som en fast Størrelse, men nu bliver det en varierende Størrelse. Før sammenlignede man Invalidrenteansøgeren med den midaldrende Mand, men nu skal den 55-aarige Ansøger, Mand eller Kvinde, sammenlignes med en 55-aarig Mand eller Kvinde, den 56-aarige med en 56-aarig og den 60-aarige med en 60-aarig. Der bliver et varierende Sammenligningsgrundlag og et meget van-

skeligt Grundlag at sammenligne paa, det er ganske givet. Der skal skabes en helt ny Praksis for, hvad Arbejdsevnen, Arbejds muligheden er, efter som vedkommende er 55—56—57, 60—61 eller 62 Aar. Derfor siger Invalidretten videre, at den Sikkerhed og Ensartethed ved Bedømmelsen, som man hidtil har haft, vil forsvinde, og man vil faa en uheldig Usikkerhed og Uensartethed i Stedet.

Følgen af det hele vil blive en væsentlig Forøgelse af Invalidrettens Arbejde, saaledes at Rettens Administrationsudgifter vil stige. Ja, man sparer! Man sparer paa vore ulykkeligt stillede Medborgeres Bekostning, men en Del af det besparede sættes atter over Styr ved forøget Administration. Det er Invalidrettens gode og vel begrundede Opfattelse.

Og hvad der her gælder Invalidrenteansøgerne, kommer igen til at paavirke Aldersrentenyderne, altsaa Folk, der nyder godt af en helt anden Lov. Det, der her foreslaas af Udvalgsflertallet, er ikke blot en Ændring i Invalidrenteloven af 1921, men det vil af sig selv blive en væsentlig Ændring i Aldersrenteloven af 1922, hvilket jeg bl. a. gør det ærede Medlem Hr. Martin Hansen opmærksom paa; han har maaske ikke før været det, fordi man har ønsket, at hele denne Sag skulde gaa saa stille og ubemærket. Den højterede Sundhedsminister sagde, at den egnede sig ikke til Debat i en større Forsamling; jeg har spurgt om Grunden til, at den ikke gjorde det. Denne Ændring vil gribe væsentligt ind i Aldersrenteloven, for hvad der gælder om Invalidrenteansøgerne i de ældre Aarsklasser, kommer jo i endnu højere Grad — siger ogsaa Invalidretten udtrykkeligt — til at gælde de Folk mellem 62 og 65 Aar, som kan faa en Aldersrente, hvis deres Arbejdsevne er nedsat til under en Trediedel efter den hidtil gældende Invalidrentelovs Bestemmelser. Jo ældre de er, des mere rammes de, det vil sige, at naar af Invalidrenteansøgerne mellem 55 og 62 Aar, som Invalidretten her gør det statistisk op for, og som hidtil har faaet Invalidrente tilstaaet, over Halvdelen vil glide ud, saa vil det for de gamle mellem 62 og 65 Aar være endnu langt mere end Halvdelen, der glider ud; Folk, der hidtil har faaet Aldersrente ifølge Aldersrentelovens § 1, 2det Stykke, vil nu i meget stort Tal glide ud. Det var vist værd, at dette Spørgsmaal blev overvejet ogsaa under Aldersrentelovforslagets videre Behandling i Rigsdagen, inden det gaar til Statsraadet.

Overhovedet vil Invalidrenteloven, som den vil komme til at se ud, hvis Fler-